

BULETIN INFORMATIV

Nr.
54

30
Aprilie
2021

EDITORIAL

Despre miză

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Nu e niciun secret că, în sport, miza stabilește comportamentul, iar succesul impune atitudinea. A fost citată de mai multe ori această frază a marelui antrenor Emerich Jenei și îmi permit, tocmai de aceea, să o reamintesc și eu. Spunea câștigătorul Cupei Campionilor Europeni din 1986 că "victoriile aduc victorii".

Excepționale cuvinte prin care lumea fotbalistică de la noi a înțeles cât de importantă este dorința de a câștiga! Nu e o banalitate aici, ci o înțelepciune. De aceea, miza în viață trebuie să fie pentru fiecare dintre noi semnul victoriei.

L-a făcut Winston Churchill, după ce a determinat Victoria Aliaților în Cel De-al Doilea Război Mondial. Miza acolo a fost libertatea și, decenii mai târziu, același gest l-au făcut tinerii români în zilele de foc ale Revoluției din decembrie 1989. Libertatea e o miză. Victoria în sine este și ea o miză, nu doar în sport, dar mai ales în sport.

Am auzit în tot acești ani că sistemul cu play-off și play-out, adoptat de noi pentru competiția CASA Liga 1, ar fi unul controversat. Noi credem că miza fiecărei partide a devenit mult mai important odată cu implementarea acestui sistem și cred că acest lucru se vede și din desfășurarea actualei ediții de campionat. Trei echipe se bat la titlu,

FCSB, CFR Cluj și Universitatea Craiova, celelalte trei din play-off luptă pentru locul al patrulea, care este și el o miză, dacă oltenii câștigă Cupa României. În play-out, avem miza locurilor șapte și opt, care pot oferi un drum către cupele europene, în timp ce, la retrogradare, se bat pentru a o evita chiar foste campioane

ale României. Iarăși, miza supraviețuirii dovedește tot ce am spus mai sus.

Dar și ceea ce se întâmplă în birouri atârână la fel de greu. Sunt importante aici mentalitățile, adaptabilitatea la nou și dorința de a crește fotbalul românesc la cotele la care a fost cândva. Fotbalul are amintiri și, uneori, trăiește din ele. Nu e un lucru rău, cu condiția să fi înțeles experiența adusă de aceste flashback-uri.

Liga Profesionistă de Fotbal are o echipă tânără, dar are și ea amintiri. Îmi place să cred că le construiește în fiecare zi și că va reuși să facă lucrurile mai bune azi decât ieri și mai bune mâine decât azi. Aceasta este miza noastră și așa vrea să pot spune, la fel ca venerabilul Emerich Jenei, că victoriile aduc victorii. Rămâne ca dumneavoastră să apreciați dacă am dreptate, iar până săptămâna viitoare, vă rog să-mi dați voie să vă urez Sărbători Pascale liniștite și fotbalul nostru să vă aducă numai bucurii!

INTERVIU

Interviu cu Grigore Turda
(FC Argeș)

realizat de **Marius Duinea și Octavian Țopa**

Fundașul **Grigore Turda** este unul dintre cei mai importanți jucători ai echipei **FC Argeș** în acest sezon de **CASA Liga I**. Fotbalistul în vârstă de **23 de ani** a devenit indispensabil în angrenajul echipei antrenate de **Andrei Prepelită** și **Mihăiță Ianovschi**. A îmbrăcat tricoul alb-violetilor în 23 de partide având evoluții bune spre foarte bune meci de meci. Împreună cu croatul **Luka Maric**, fotbalistul originar din Sighetul Marmăției este unul din cei doi stâlpi ai defensivei alb-violete. **Turda** își dorește foarte mult să facă performanță cu **FC Argeș** și să îmbrace tricoul echipei naționale a României într-un viitor cât mai apropiat.

1 *Sezonul competițional se apropie cu pași repezi de final. Cum a fost pentru FC Argeș această ediție de campionat?*

Pot spune că a fost un sezon greu pentru o echipă nou promovată cum suntem noi. După rezultatele din turul campionatului mulți ne vedeau retrogradați, dar

noi nu ne-am împăcat cu acest gând. Am dat dovadă de unitate, am format un grup unit, iar apoi au început să apară și rezultatele.

2 *Cum a fost pentru tine impactul cu prima ligă?*

A fost greu la început. Nu acumulam puncte, nu aveam nici rezultatele pe care ni le doream cu toții.

Am muncit și mai mult, mi-am așteptat rândul, iar când antrenorul m-a băgat în teren am dat totul pentru echipă și nu am mai ieșit din primul unsprezece.

3 *Care a fost cea mai mare dezamăgire din acest sezon?*

Înfrângerea din deplasare cu FCSB, când adversarii

aveau foarte multe probleme din cauza coronavirusului și ratarea play off-ului. Toți eram încrezători într-un rezultat bun în meciul cu FCSB, dar am făcut un joc slab și am pierdut la scor de ne reprezentare. Am fost foarte aproape de a intra în play off și a fost dureros că nu am reușit. Mă bucur însă că am trecut repede peste această dezamăgire. Obiectivul nostru inițial a fost evitarea retrogradării, însă dacă ajungeam în play off era un bonus pentru noi.

4 *Există un secret al succesului pentru acest parcurs bun?*

Da, seriozitate, multă muncă și unitatea grupului. Suntem ca o familie, am trecut cu toții și prin momente bune, dar și mai puțin bune. De

fiecare dată când ne-a fost greu am reușit să ne ridicăm. Important este că am știut cu toții să gestionăm ambele situații și să rămânem cu picioarele pe pământ.

5 *FC Argeș a obținut licența UEFA. Ce ar însemna pentru club și pentru jucători o participare în cupele europene?*

Ar fi ceva extraordinar pentru mine, dar și pentru ceilalți jucători să jucăm în competițiile europene după primul an de Liga I. FC Argeș este un club de tradiție al fotbalului românesc și trebuie să revină acolo unde îi este locul. Noi sperăm ca acest lucru să se întâmple într-un timp cât mai scurt pentru că piteștenii au fost obișnuiți cu performanțe și cu participări în cupele

europene. Vom face tot ce ține de noi pentru a le îndeplini acest vis și vom trata cu seriozitate fiecare meci, iar la finalul acestui play-out, când se va trage linie, sper să avem și mai multe motive de mulțumire.

6 *În viitorul apropiat te gândești și la echipa națională a României?*

Orice jucător profesionist se gândește să joace pentru țara sa. Este foarte bine să îți propui obiective înalte pentru că numai așa poți să progresezi. Sunt convins că dacă îmi voi face treaba foarte bine la echipa de club voi intra și în vederile selecționerului. De mic visez la acest moment.

INTERVIU

Interviu cu George Merloi
(Astra Giurgiu)

realizat de **Marian Dima și Octavian Țopa**

A împlinit **21 de ani** în 15 octombrie. S-a format la clubul **Sport Team** și a plecat de foarte tânăr la echipa franceză **Rennes**. A revenit în România, la **Academica Clinceni** pentru care a evoluat în **28 de partide** și a marcat patru goluri în ediția 2019-2020. În acest sezon a ajuns la **Astra**, pentru care a marcat de două ori, în **Cupa României**, cu Petrolul Ploiești și în campionat, împotriva lui FC Hermannstadt. Acesta este **George Cristian Merloi**, un tânăr fotbalist ambițios, care se visează în cupele europene și la Jocurile Olimpice (*n.n. a fost trecut pe lista lărgită*).

1 Ai stat o bună perioadă în Franța. Cum a fost acolo?

Da, am ajuns la Rennes încă de la 15 ani, am susținut probe la această echipă de trei ori, până am semnat un contract! Veneam de la clubul bucureștean Sport Team. Am semnat pe trei ani, am evoluat pentru echipa secundă a lui Rennes,

pentru echipele U-18 și U-19, și m-am antrenat cu prima echipă de mai multe ori. L-am cunoscut și pot să spun că m-am împrietenit cu Hatem Ben Arfa (n.n. fost internațional francez, trecut pe la PSG, Marseille, Newcastle, Valladolid), care-i trata toți colegii cu foarte mare respect și era respectat de toți. Pe cei veniți de la juniori îi încuraja, este un

adevărat exemplu și un super-tip, iar pentru mine a rămas un idol, așa putea spune.

2 Cum ai ajuns la Academica Clinceni?

Am ajuns la Clinceni printr-o conjunctură. Cei de la Rennes au considerat că nu eram pregătit pentru prima

echipă, iar eu nu îmi mai doream să stau la echipa satelit a lor, vroiam să fac cât mai repede pasul la seniori. Așa am ajuns la Academica. Pot spune cu convingere că nu regret revenirea în fotbalul românesc.

3 **Vara trecută ai ales Astra Giurgiu ...**

După un an la Clinceni am venit la Astra și am încredere că vom avea un final de sezon cu succes. Pe primul plan, sper la câștigarea Cupei României, un trofeu ar fi extraordinar, dar există și șansa unei calificări în cupele europene, din

play-out. Ceva tot trebuie să reușim! Iar pentru mine, visul cel mai mare îl reprezintă prezența la Jocurile Olimpice. Sunt pe lista lărgită, le mulțumesc celor care s-au gândit la mine, sper să continui forma bună din ultima perioadă, să mă impun și, cu puțină șansă, să ajung în Japonia. Dacă nu va fi să fie, voi rămâne fanul înfocat al echipei naționale la Olimpiadă. România are șanse la medalii, asta este opinia mea!

4 **Îți dorim succes din toată inima! Cum îți petreci timpul pe care nu îl mai dedici fotbalului?**

(Zâmbește) Mulțumesc frumos. În timpul liber mă joc pe play-station, iar Fortnite este jocul meu preferat.

5 **Care este mâncarea pe care nu o refuzi niciodată?**

Pastele, categoric.

6 **Care este locul în care ți-ai dori să trăiești?**

Spania. Pentru mine, orașul cel mai frumos din lume rămâne Barcelona și pentru că echipa mea preferată de fotbal e Barca.

SPONSOR

CRONICĂ

14 zile din aprilie (I)

realizată de **Marius Mitrăn**

Primul meci a fost alb. Alb absolut. Mai întâi pentru că nu l-am văzut. Nu l-au văzut decât cei care l-au trăit și l-au trimis în legendă. Cei de pe teren, cei de pe bancă. Calea de legătură cu noi, rămașii speciali acasă, a fost, de fapt, o voce. Vocea. Sebi Domozină, am mai scris, a ținut calea deschisă peste Europa, peste toată Europa, până acasă și ne-a convins de crunta, cumplita rezistență pe care o duceau până la limită, dincolo de limită, ai noștri.

Peste Europa, peste toată Europa erau și ei și de aceea, în noaptea aceea la Lisabona, au rezistat unei echipe grandioase, Benfica, intrând, practic, în finală. Pentru că nu mai urma decât un meci, ultimul, acasă la noi, care trebuia câștigat indiferent de scor și eram în finală, cu trofeul Cupei UEFA pe masă. Un meci, atât, ultimul.

... Azi, când scriu, e din nou 6 aprilie. 6 aprilie 2014. Alaltăieri am fost la înmormântarea Profesorului Corneliu Andrei Stroe și, de la biserică, am plecat cu Liviu Bistriceanu în locul în care elevii lui, copiii lui se strânseseră, ca altădată, împreună, la greu. Am lăsat să cadă din pahare câteva picături, jos, în pământ, să fie de sufletul Profesorului, am zis cu toții, de fiecare dată, Dumnezeu să-l odihnească, și am vorbit.

... Atunci, la Lisabona, pe 6 aprilie, am crezut că suntem în finală, îmi șoptește Nae Ungureanu. Nu știu cum ne-am nimerit toți așa de buni, toți la aceeași echipă, nici acum nu-mi vine să cred. Nici că ne-am prăbușit în semifinala aia, nici că Dumnezeu ne-a strâns pe toți, cum o fi făcut, toți în aceeași echipă... Atunci, însă, după noaptea aia, la Lisabona, am crezut că jucăm finala... Eu, cel puțin, eram sigur.

... Noaptea aceea despre care tot vorbim de mai bine de treizeci de ani. Despre

care am tot scris. De atunci, din noaptea de la Lisabona, o tot caut. Acele 14 zile în care am fost în finală, 14 zile între care și ziua când am avut timp să batem și Italia, campioana lumii, singura victorie, într-o sută de ani de fotbal, a României împotriva unei deținătoare a titlului mondial într-un meci oficial. Iar România era Craiova. Și

Craiova era România, ca-n Biblie, ca-n Facerea Lumii, dacă vreți. (Asta până când Lumea noastră s-a prăbușit, fără să știm cum, fără să înțelegem de ce, fără recurs.)

... E 6 aprilie 1983 și mai sunt câteva minute până la miezul nopții. Sunt lipit, am obraji roșii, și stângul și dreptul, de aparatul de radio când Domozină tace o clipă. Două. Trei. Se aude doar lumea de pe „Da Luz”, gâtuită și ea de plasticul aparatului de radio. A fost bară. Am avut o bară, bara din dreapta lui Lung, „cap” Diamantino, de lângă Tilihoi. Mai devreme și Cami avusese un „cap” din colțul lui 6 metri, pe lung, dar mingea căzuse pe plasă, lângă transversală... Cami, Lung și Ciupitu au fost cei mai buni în noaptea aia. La lovitura de cap a lui Cami centrare Irimescu, cu stângul, lung...

Acum, Mircea dă cu mâna peste colțul mesei. Trebuie să plece. Se ridică. Rămân ceilalți. Cât mai rămân. Rămân. „Crișan a scăpat și el singur cu portarul la Lisabona, dar s-a întors cu fața spre centru, a scos la Geolgău, parcă”, zice Ungureanu, cel mai mare fundas stânga din istoria fotbalului românesc. De departe.

... E 7 aprilie, ziarele nu scriu nimic, abia după-amiază, în tramvaiul 3, care mă ia de la Casa Scânteii și mă duce la Liceul Lazăr, în Cișmigiu, citesc „Informația”. Era ziarul Capitalei, cică, apărea după ora 13.00, în stație la Casa Scânteii se găsea. Sunt în clasa a IX-a, am teză la fizică, e 7 aprilie 1983, prima oră am teză, dar nu

am chef să mă uit pe nici un caiet, cum ziceam dimineață că o să fac. Citesc textul lui Eugen Barbu „M-ai învins, Rodioane!” și apoi, aproape instantaneu, îmi fug ochii pe coloana de alături unde, mărunț, italic (asta aveam să învăț mai târziu...), în chenar, e un text de-al lui Amza Pellea. Niciodată n-am citit nimic semnat de Amza, cu excepția (ba da, am citit) monoloagelor lui Nea Mărin de la Băilești, care nu erau deloc minunate dacă nu erau povestite de el, cu vocea lui, cu ochii lui, cu gesturile lui. Dar așa, semnat, n-am citit nimic. Nici vorbă să fi fost într-un ziar. Nici vorbă de fotbal, deși știam scheciul din noaptea de 31 decembrie 1982, când cu usturoiul și ceapa, „u” și „c”, Universitatea Craiova...

Acum, pe hurducăturile tramvaiului spre liceu, citeam înmărmurit textul celui mai mare actor român despre noaptea trecută. Ascultase, ca și noi, ceea ce fusese, la radio. Și scria că fusese cea mai frumoasă aniversare a lui, că era

născut chiar atunci, pe 7 aprilie și intrase în ziua lui ascultând ce fac oltenii lui de-acasă pe malul Atlanticului. Făcură bine, nene! (Peste 8 luni și 5 zile Amza murea, răpus de cancer, în aceeași zi cu Nichita Stănescu.)

... Pe 8 aprilie a apărut „Flacăra” și Adrian Păunescu repeta ideea de după meciul cu Kaiserslautern, „Craiova a făcut totul pentru noi, să facem totul pentru Craiova!” Să facem! Apoi am citit programul Cenuclului, să văd dacă ajunge la Craiova, pe 20. Ajungea. Dar, ce bine!, era și în București, la Arenele Romane, înaintea meciului cu Italia, de pe 16... Am avut iar teză, la mate. Am fost praf.

... E 9 aprilie. E sâmbătă. Mă duc la teatru. „Acești îngeri triști”, la Nottara. Cu Horațiu Mălăele și Dana Dogaru. Îmi place Dana de mor. Și Horațiu, dar parcă mai mult Dana. Piesa e genială. D.R. Popescu. DRP-ul a scris în „Flacăra”, în decembrie, la ancheta de sfârșit de an a fotbaliștilor că, în opinia lui, cei mai buni fotbaliști

sunt: 1. Balaci 2. Ștefănescu 3. Toți ceilalți craioveni, de la Lung și Negrilă la Irimescu și Cârțu. Locurile 4-9 libere și pe locul 10 Bölöni. Parcă Bölöni. Piesa însă nu de aia e genială, că e genială. Râd și mă gândesc la Dana. La un moment dat, Horațiu a întrebat-o ce a gătit și ea a răspuns scurt: „laurt!” „Aaaa, iar ai gătit iaurt! Ce bine!” Apoi Dana a desfăcut borcănelul.

... E 10 aprilie. Seara, la radio (e duminică și e o retrospectivă sportivă a săptămânii), tata învârte de buton și dă mai tare. Dan Voicilă spune că lotul național „sub conducerea antrenorilor Mircea Lucescu și Mircea Rădulescu se află în Poiana Brașov, în vederea importantului test cu Italia, din 16 aprilie, de pe stadionul <<23 August>>...” Mă amuză acest amestec de zile, de date, de locuri. Îngheț însă când Voicilă spune că Lung nu a făcut antrenamentul din ziua aceea, disjuncție la un umăr, după partida cu Benfica, cică. Sper că... maaaaaaaa, ce-i aia disjuncție? Mama e în bucătărie, face un rebus, așteptând ceva de la tata. „Te întreabă ăia la școală, mâine, la fizică?” Curios, dar nu mama zice asta, ci tata! Zbang! Ce-ai, tată? Mama vine spre noi, îi trece lui mâna prin păr

(taci, tată, lasă-l...) și îmi pune mie cealaltă mână, dreapta, pe umăr și apasă. „Asta e disjuncția. Hai, că am gătit iaurt!” Râd. „Au, mă doare!” „Să nu mai râzi de maică-ta!”

11 aprilie. E luni. Seara, după ore, iau iar „informația”, „Sportul” îl pierdusem, dar îl aduce tata diseară acasă. În tramvai număr câți avem la lot: Lung, Negrilă, Ungureanu, Irimescu, Țicleanu, Balaci, Cămătaru, Geolgău, Cârțu. Lucescu zice că are nevoie și de Donose. În iarnă, la Florența, l-a avut... Cică au avut vizionare. Sâmbătă e meciul. S-au uitat la italieni.

12 aprilie, marți. Răspund bine la română, iau 9. Meritam 10, dar nu comentez. Nici nu-mi pasă. Restul orei scriu citeț, cu stiloul meu franțuzesc, careul celor patru semifinale. Bohemians Praga – Anderlecht 0-1, Benfica Lisabona – Universitatea Craiova 0-0. Carevasăzică, se califică în finală oaspeții. Deci gazdele n-au dat nici un gol, deci oaspeții se califică. Se potrivește. Finală Anderlecht – Universitatea. Ce frumos o să fie! Și mai și simt că-i batem. Italia începe să mă încurce în calcule...

13 aprilie, miercuri. „Sportul” scrie că la București vin 80 de ziariști italieni. Așa,

și? Peste fix o săptămână, la Craiova e Benfica. Mă sufoc de pe-acum. Oare cum va fi? Mă duc iar la teatru. „Poezia muzicii tinere” la Bulandra, cu Pittiș. Beatles și puțin rock clasic. Mi-e mai bine. În fond, îmi trebuie doar un 1-0. Atât, un gol. Seara, tata zice că e mult. „Un gol, două puncte”, zice. Nu, un gol și atât. Nu știu de ce, de la Bulandra plec în urechi cu „Yesterday”. „All my troubles seemed so far away...”

14 aprilie. Joi. Nu mă duc la școală. Stau în Cișmigiu toată ziua, la microbiști. Vorbesc doar de Craiova și de Italia. Și de Lucescu. Ei vorbesc, eu ascult (Știți faza cu Augustin, cu Țicleanu, cu Afganistanu' și cu Uzinele de Țevi Sudate, am povestit-o). Măine îmi iau biletele pentru meciul cu Italia. Și mă duc și la școală, promit. Seara, Cănaclu, la Arene. Păunescu, fabulos! A fost și Mircea Lucescu, pentru câteva minute, a primit o grămadă de flori. Păunescu a compus imnul naționalei. „Hai, hai, haida-hai, tricolori!” Merge!

15 aprilie – nu-mi aduc aminte nimic. Parcă am fost la film, după ore. „Concurs” al lui Pița. Cu Claudiu Bleonț. Nervi. Trist.

16 aprilie. Am bătut Italia, a fost o sâmbătă seară magnifică. Deci ne putem

concentra pe Benfica! (Așa simt...) De la noi au jucat Ștefănescu, Ungureanu, Balaci, Geolgău, Cârțu, Cămătaru. Balaci – imperial. Genial. Încântător. 1-0 cu Italia, așadar! 1-0 și cu Benfica, așa cred că va fi. Nu, nu cred. Mi-e teamă ca nu cumva să fie altfel...

... Au trecut 31 de ani. Alaltăieri am fost la înmormântarea Profesorului. La masă, lângă mine, erau Mircea Irimescu, Nicolae Ungureanu, Gabriel Boldici, Aurică Beldeanu, Ilie Balaci, Ion Geolgău, în picioare, mereu în picioare, Nae Tilihoi. În curtea bisericii m-am salutat cu Sorin Cârțu, Silviu Lung și Costică Donose. L-am văzut pe Cămătaru, drept, trist, în negru. Zoli, Costică Ștefănescu, nea Tică Oțet, doctorul Sică Frânculescu nu mai sunt. Nici Păunescu, nici Amza. (Mai scriu?) De acum nici Profesorul. Ce-a fost, totuși, băieți, din noaptea aia, de după meciul cu Italia? Băieții au acum aproape 60 de ani. Atunci n-aveau nici 30. Doar Ștefănescu, Donose și Beldeanu aveau. Ce s-a întâmplat în noaptea aia, de după meciul cu Italia, apoi de sâmbătă și până miercuri? Patru zile, ultimele...

(Va urma)

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Soluții statistice și analitice pentru antrenori, jucători, scouteri, directori sportivi, ligi profesionale, cluburi, federații
- ▶ Platforma online InStat Scout cu video ale meciurilor
- ▶ Rapoarte pentru meciurile proprii și echipele adverse
- ▶ Rapoarte cu parametrii fizici ai jucătorilor
- ▶ Servicii filmare și transmisiune online competiții sportive

**FOTBAL
BASCHET
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x

instatsport.com

Pentru demo sau ofertă
ne puteți contacta la:
vitalie.ciorici@instatsport.com
+40 759 100 011

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA